Què passa amb el pont del Dimoni?

Recordo que ja fa uns anys, el 2011, l'any que va guanyar l'alcaldia el Sr. Carles Puigdemont, aquest va dir que el pont del Dimoni ja hauria d'estar rearmat i que tenia clar que el faria durant el mandat. Han passat quasi dues legislatures municipals. La seva successora, la Sra. Marta Madrenas, ens va donar una satisfacció quan va dir que es pressupostava. Ja fa dos anys (una partida inicial de 50.000 euros). L'any passat se'n va pressupostar la totalitat, confirmant que el 2017 ja estaria pràcticament acabat, que era allò correcte. Se'ns va dir que, com a mínim a finals d'any passat estarien iniciades les obres. Després es va dir que aquest gener s'iniciaven les obres. Som a finals de febrer i hi ha una informació nova: el passat dia 2 de febrer la junta de govern local de Girona aprovava l'adjudicació definitiva de la contractació de les obres per a la reconstrucció del pont del Dimoni. Benvinguda notícia, millor dit, una més de les benvingudes notícies que hem anat rebent sobre el pont. Quantes més tenim capacitat de rebre? Perquè, mira que fa temps que estem convençuts que aquesta seria l'última! Ho dic perquè passen els mesos i el pont esperant que algun dia es comencin les obres. Deu ser que el Dimoni no acaba de donar el vistiplau.

Jo, que soc una persona corredora de fons en objectius públics, que soc una persona per naturalesa ben pensada, i que sempre penso i dic als meus companys «tranquils que això va bé» començo a fugir de pensar coses rares en mi: «Em prenen el pèl?», «ets un innocent?», «els polítics parlen i no fan res», «no us estaran cremant?», «ets un idealista»... D'aquestes idees fujo, però aquestes idees no volen fugir de mi perquè es creen més fortes que la meva pròpia cursa de fons.

Si, com he dit, soc una persona de fons, no es pot pensar que tothom ho és i si tots no ho són, què pensen al respecte? No vull escriure el que poden pensar perquè hi ha algunes coses que no es poden escriure. N'hi ha d'altres que sí. Una idea comuna i força dolenta és que el polítics fan el que els dona la gana i manipulen a tothom. És molt trist que la gent pensi així, i és més trist perquè se li donen moltes vegades elements per pensar així.

Una altra reflexió que em ve al cap en allò de creure que «ara sí» és que la participació ciutadana és molt dura i la gent no vol implicar-se en activitats socials. No és veritat: la participació ens la fan dura. És com si molestés. És com quan et diuen –i a mi m'ho han dit– que la gent participa quan vota i ja està bé. És com si els ciutadans volguessin treure el poder a les institucions. No hi estic gens d'acord: ni la participació ha de molestar, ni s'ha d'esgotar quan la gent vota, ni vol treure poder als que formalment i legal l'han aconseguit.

El pont del Dimoni de Santa Eugènia de Ter, per als que som corredors de fons –i no soc sol sinó que som uns quants– se'ns ha convertit en un objectiu fonamental perquè ens l'estan fent suar tant i tant que quasi és per a nosaltres com un mite, és un símbol de la nostra identitat que com a poble no volem perdre. L'Ajuntament de Girona, o qui tingui la responsabilitat de prendre decisions al respecte i no les pren, que tingui clar que el pont és

per a Santa Eugènia el millor monument identitari i farà el que calgui perquè el pont torni a ser un element essencial del poble de Santa Eugènia de Ter. Voldria dir més encara: el pont de Santa Eugènia és un bé cultural per als gironins, tan important com ho pot ser qualsevol altre monument de la ciutat. Perquè el pont ha estat el fidel testimoni de molts dels esdeveniments històrics de la nostra terra, i l'element de connexió vial del territori. I aquestes funcions les ha fet durant mes de sis segles i mig com a principal via de connexió amb les terres de l'interior. És l'hora que desperti del seu somni i llueixi com sempre ho ha fet.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/09/que-passa-pont-del-dimoni/900144.html?utm_source=rss